

Skopičiny kocoura
Silvestra

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Linh Dao

Skopičiny kocoura
Silvestra

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Linh Dao

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

SKOPIČINY KOCOURA SILVESTRA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7486. publikaci

Ilustrace Linh Dao
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 2., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Linh Dao

ISBN 978-80-271-1430-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-2212-7 (print)

Obsah

Jak jsem se vydal do zoo	7
Jak jsem si pořídil krunýř	11
Jak jsem potkal páva	15
Jak jsem se chtěl pyšnit krásným peřím	19
Jak jsem toužil vypadat jako slon	23
Jak jsem si pořídil parohy jako jelen	27
Jak babička hledala hadici od vysavače	31
Jak jsem si přál mít krk jako žirafa	35
Jak mě navštívil pan doktor	39
Jak přijela Maruška s balónky	43
Jak jsem potkal lva	47
Jak jsem si hrál s klubíčkem	51
Jak jsem byl na chvíli králem	55
Jak jsem se stal zebrou	59
Jak papoušek řekl, že lžu a kradu	63
Jak jsem si vyrobil peří	67
Jak mě málem snědl tygr	72
Jak jsem skončil jako kocour i tygr zároveň	76

Jak jsem se vydal do zoo

Dovolte, abych se vám představil! Jsem oranžový kocour Silvestr. Rád sedávám u babičky na klíně, nechávám si od ní hladit kožíšek a s oblibou mlsám mlíčko z misky. Ale to mi nestačí. Chtěl bych poznat svět, chtěl bych se chlubit, ale nemám komu a nemám čím. Trochu obdivu si přece zasloužím! Nebo ne?

Když se na nebi objevil měsíc, v klidu jsem o tom v pelíšku přemýšlel. Zajdu do zoo a nechám se zavřít do klece. Okolo budou chodit děti a paní s pány a všichni mě budou obdivovat, jako to dělají u opic, medvědů, tygrů a ostatních zvířat.

S ranním sluníčkem jsem si promnul ospalé oči, namočil packu do sudu s vodou a jen tak maličko se umyl. Pak jsem se vydal na cestu. Když jsem dorazil k bráně do zoo, nenápadně jsem se protáhl kolem paní, která prodávala vstupenky, a už jsem byl uvnitř.

Vydal jsem se po cestě, kde šlo nejvíce lidí. Na konci cestičky bylo stanoviště pro vláček. Nasedl jsem do vláčku – byl pomalovaný jako opravdový tygr. Stál hned u plotu a houkal na znamení odjezdu. Plný dětí konečně vyrazil na cestu. Seděl jsem na sedadle a dobře jsem se rozhlížel, jestli se na mě všichni dívají, ale děti sledovaly spíše klece se zvířaty. To mě mrzelo.

Když vlak zastavil, děti se vyhrnuly ven a běžely k ohrádce, kde byly obří želvy. Měly svůj vlastní domeček i lavičku, pod kterou se před sluníčkem schovávaly malinkaté želvičky. Šel jsem se taky podívat. Zajímalo mě, co je na těch želvách tak zajímavého. Pod nohama všech dětí jsem prolezl blíž k ohrádce. Chvíli jsem se na želvy díval a pak mi to došlo: „Krunýř! Obdivují krunýř! Pořídím si ho taky, a pak budou všichni obdivovat mě.“

Hned jsem pospíchal stejnou cestou zpátky k bráně zoo a zamířil ke svému domu.

Řekni, co je špatně v básničce:

Zoo v Popletově

V jedné zoo v Popletově

nařídili plavat

se tam hrby pyšní,

si zobe puding z višni.

Pod vodou má ptáček klec

a

je jak

se prý chlubí peřím

a já tomu skoro věřím!

Vymyslíš odpovědi na hádanky v básničce?

Zoologická zahrada

Víš, ve které zahradě
bydlí v dobré náladě
tygři, pávi, medvědi?
Chytří to hned povědí!

Drápky ostré jako břity,
obratný je, mrštný, hbitý.
K mlíčku myšku uloví.
Kdopak je to? Kdo to ví?

Které zvíře ze dvojice je rychlejší?

LEV

SLON

TYGR

RYBA

SOVA

MRAVENEK

Jak jsem si pořídil krunýř

Babička už mě vyhlížela z okna. „To je dobře, že ses vrátil, už jsem se o tebe bála.“

Měsíc rozsvítil na nebi hvězdy a na mě padla únava. Zalezl jsem do pelíšku a usnul. Když mě ráno sluníčko pošimralo přes okno, přemýšlel jsem, kde bych mohl vzít krunýř.

V domečku na náradí jsem našel kyblík, který byl ale moc velký a těžký. Když jsem ho obrátil dnem vzhůru a vlezl pod něj, zůstal jsem v něm uvězněný. Naštěstí moje volání o pomoc uslyšel pes Azor a ze zajetí mě vysvobodil. Šmejdil jsem po zahradě a hledal něco, co by vypadalo jako krunýř. Skořápka od vajíčka byla moc malá, koš na prádlo zase moc velký. Pak mě přede dveřmi upoutala rohož, o kterou se čistí boty. Dala se dobře tvarovat a nebyla ani těžká. Teď už to chtělo jen provázek, kterým bych si rohožku připevnil okolo těla. Když jsem ho v domečku na náradí našel, hodil

jsem si rohožku na záda a poprosil dvě slepice, aby mi svým zobákem provázek zavázaly na uzel.

Takto vyparáděný jsem opět vyrazil do zoo. Paní, která prodávala vstupenky u brány, si mě tentokrát všimla. Vykulila oči, ale z pusy jí nevyskočilo jediné slovo. Proletěl jsem kolem ní jako raketa a zastavil se až u ohrady se želvami. Přešel jsem ohradu a lehnul si na krásnou lavičku, pod kterou se schovávaly malé želvičky. Čekal jsem, až přijede vlak plný dětí a začnou mě všechny obdivovat.

Děti si mě všimly. Měly pusy od ucha k uchu, jak se smály. Pak přišel nějaký pán. Asi ošetřovatel, který měl želvy na starost, a s koštětem v ruce mě vyhnal: „Co tu tropíš? Chceš želvám ujídat z misky, co? Už at jsi pryč!“

Doplň podle obrázků slova do básničky:

Pro želvy je den moc krátký

Paní želvě se želvátky
je každý den příliš krátký.

Vždy než někam zamíří
ve svém těžkém _ _ _ _ _ ,
je zas noc a čas jít spát.
Nemusí se ovšem bát!

K závistí všem sousedům
nosí s sebou celý _ _ _ .

Odověz na otázky v básničce. Potom si řekni nahlas slovo ŽELVA. Kterým písmenkem začíná a kterým končí?

Nač má želva nadání?

Provozuje létání?

Může krunýř odložit?

Může přes sto roků žít?

Umí šplhat po stromech?

Rychlá je a zná jen spěch?

Zahraj si na módního návrháře. Namaluj na papír želvu a nakresli jí krunýř v jakémkoliv tvaru a barvě. Pak svůj nový druh želvy zajímavě pojmenuj.

Želví návrhář

Jsou prý různé želví druhy,
jedna s flíčky, druhá s pruhy,
další celá strakatá,
jiná zase ze zlata.

Jak jsem potkal páva

Vyskočil jsem a pelášil snad rychleji než blesk. Zastavil jsem se až pod košatým stromem, kde nebyli ani lidé, ani děti, ani zvířata. Byl jsem tam úplně sám. Našel jsem malou větvičku a přeřízl jsem s její pomocí provázek, aby ze mě konečně spadla ta rohožka, která měla vypadat jako krunýř.

Už mi bylo horko nejen od sluníčka, ale i z toho běhu. Lehl jsem si na rohožku jako na lehátko a chvíli jsem se zavřenýma očima jen tak odpočíval. Najednou jsem uslyšel podivné zvuky. Nastražil jsem uši. Nebylo to ani houkání lokomotivy, ani troubení auta, ani pískání na píšťalku. Nic z toho. Znělo to jako lokomotiva, auto a píšťalka dohromady. Zvědavě jsem se rozhlédl a za stromem jsem uviděl něco krásného. Byl to páv. Na hlavě měl krásnou korunku, a proto kráčel pyšně jako král. Jeho ocasní pera se ve svitu slunce leskla jako vzácné drahokamy. Byl jsem ohromený.

Když ke mně páv přišel, hned jsem se ho zeptal: „To je nějaká maska? Jdeš na bál převlečený za krále?“

„Kdepak!“ odpověděl páv. Jsem zkrátka vznešený jako král. Proto mě lidé obdivují. Nemám nikdy chvíli klid!“ Sotva to dořekl, už se za ním objevily děti a ukazovaly na něj prstem. Páv pyšně roztáhl své peří jako vějíř a důstojně odkrácel.

„Ach jo!“ Najednou mi přišlo líto, že na mě se žádné dítě ani nepodívalo. Všichni měli oči jenom pro páva. Nechal jsem pod stromem ležet rohožku na čištění bot, ze které jsem si udělal krunýř, a pelášil jsem zpátky k domečku. Jednak proto, že už na mě babička jistě čekala, ale taky proto, že jsem dostal nápad.

Kolik očí má páv na dívání a kolik na parádu? Spočítej všechna oka na ocasech pávů.

Paví pýcha

Proč se pávi pyšní tuze?
Peří barvy jako v duze
do vějíře rozprostřou.
Na tu krásu pyšní jsou!

Zeptejte se páva!

„Vzácný páve, zdravím vás!
Odpovíte na dotaz?
Proč jste pyšný?“ – „Sudte sami!
Vždyť mám šaty s drahokamy!“

Prohlédni si obrázky a řekni, kterým písmenem začínají jména těchto zvířat. Která zvířata začínají stejným písmenem jako páv?

KOČKA

PES

MYŠ

TYGR

PTÁK

Jak jsem se chtěl pyšnit krásným peřím

Babička byla zrovna na zahrádce a v ruce držela motyku. Okopávala záhony s mrkví a přitom si zpívala. Proto si ani nevšimla, že jsem do zahrady vlezl dírou v plotě. V hlavě jsem měl plán, jak si vyrobím ocas krásnější a nazdobenější, než měl páv.

V koutě zahrady za boudou psa Azora rostlo ve stínu kapradí. Natrhal jsem pár stonků a nenápadně jsem se odplížil k plotu, kde měla babička zasazené kopretiny. Taky jsem jich pár utrhnul. Otevřeným oknem jsem skočil dovnitř do domu a v krabici s nitěmi jsem našel provázek. Rychle jsem ho popadl do zubů a vyskočil jsem oknem zpátky na zahradu. Listy kapradí i kopretiny jsem hezky poskládal do vějíře a obratně jsem je svázal provázkem. Vypadalo to opravdu krásně. Připevnil jsem si to vše na ocas a upaloval zpátky

do zoo. Už u brány si mě kdekdo všimnul, a to mě těšilo. Vykračoval jsem si prostředkem cesty a lidé za mnou občas otočili hlavu. Nikdo mě ale neobdivoval, všichni se jen smáli!

„Čemu se smějete?“ zeptal jsem se. Otočil jsem se, abych si prohlédl své krásné peří z kapradí a kopretin. Hrůza! Všechny kopretiny byly povadlé. Sluníčko je docela vysušilo. Zlostně jsem dupnul nožkou a se slzami na krajíčku jsem si sedl na pařez u nějaké klece. Chvíli jsem jen tak seděl, oči plné slz a v srdci smutek.

Ze smutnění mě probrala až studená sprcha. Slon totiž nabral vodu z jezírka do chobotu a celého mě osprchoval.

„Co to děláš?“ obořil jsem se na něj. Naježil jsem srst a vytasil dráčky.

„Co by? Chtěl jsem zalít ty zvadlé květiny,“ vysvětloval slon.

Vtom se odněkud přihnaly děti, všechny si ukazovaly na slona a radostně volaly: „Ještě! Chceme vidět další vodotrysk!“ Raději jsem utekl domů.